

My "Ba Noi"

Dù được sinh ra và lớn lên tại Mỹ, trong một gia đình đồ vỡ, Kate Nguyễn cũng vẫn giữ được sự liên hệ tốt đẹp giữa Ba, Mẹ và “Ba Noi”; nhưng không thể nào Kate chinh phục được tình cảm của Thắm – Mẹ kế của nàng – nhất là sau khi Thắm sinh David. Mỗi lần ghé thăm Ba, Kate thường thấy Thắm nguýt, háy và nói:

-Ồi giời! Con giai mới nói dòng nói dôi chứ thứ con gái “đái không qua ngọn cỏ” sinh ra làm đêch gì mà sinh cho lảm vào!

Không thể nào Kate hiểu được, nhưng thấy nét mặt của Ba không vui – vì Ba cũng chỉ hiểu “lôm bôm” chứ không hiểu rõ nghĩa – và thái độ khó ưa của Thắm, Kate nghĩ rằng câu nói ấy chắc chắn phải có một ý nghĩa nào đó. Nghe Thắm cứ lập đi lập lại câu nói đó mỗi khi thấy chị em của Kate, Kate bực mình, bảo:

-Chị em tôi không biết tiếng Việt. Nếu Bà muốn chị em tôi hiểu thì Bà nên nói tiếng Anh; ngược lại, nếu Bà không muốn chị em tôi hiểu Bà nói gì thì Bà đừng nên lập lại câu nói đó mỗi khi chị em tôi đến thăm Ba tôi.

Thắm nói tiếng Anh kiểu “Hà Lộ”:

-You not know Vietnamese why you know what I say?

-Âm thanh trầm bổng trong câu nói của Bà không thay đổi cho nên tôi hiểu Bà chỉ lập đi lập lại một câu đó thôi.

-Ok. If you want me speak English, then listen. Have boy better have girl; because boy continue your father and grandfather; girl urinate not over grass...

Thắm nói chưa dứt câu, Kate ôm đầu:

-Dừng lại! Làm ơn dừng lại! Tôi không hiểu Bà nói gì cả.

Kate không hiểu trọn câu tiếng Anh của Thắm; nhưng Kate lại nhớ: “...Have boy better have girl...Girl urinate not over grass...” và Kate hỏi “Ba Noi”; vì Mẹ của Kate cũng không thông suốt tiếng Việt. Dù không thông suốt tiếng Việt, Ba Mẹ của Kate cũng vẫn phát âm được danh từ Bà Nội; riêng ba chị em Kate thì không thể phát âm đúng mà phải nói là “Ba Noi”.

Khi nghe Kate lập lại hai câu tiếng Anh đứt quãng mà Thắm đã nói, “Ba Noi” hiểu ngay. “Ba Noi” cười, giải thích:

-Câu nói đó xưa lắm rồi, vào thời đại của Bà Cố trở về trước. Ý niệm trọng nam khinh nữ không phải bắt đầu từ Việt-Nam mà khởi nguồn từ thời quân Tàu đô hộ Việt-Nam. Con thấy, ngay như đầu thế kỷ 21 này mà quân Tàu cũng vẫn duy trì ý tưởng lạc hậu đó. Bằng cứ là nhiều gia đình người Tàu – theo chính sách hạn chế sinh đẻ của chính phủ Tàu – khi sinh con gái đầu lòng thì vất đi hoặc tìm cách giết chết đứa bé gái để lần tới may ra sinh con trai.

Kate rùng mình, ôm mặt, vẻ sợ hãi. “Ba Noi” tiếp:

- Bà Nội đọc tin đó trên báo Time chứ không phải Bà Nội ghét quân Tàu rồi Bà Nội “bị” đâu.

- Con tin “Ba Noi” mà.

- Trong một xã hội mà con người có thể giết con và giết Cha Mẹ thì xã hội đó sẽ tạo ra những người thiếu nhân tính, thiếu đạo đức. Và rồi xã hội đó sẽ trở thành nhiều nhurang và dân tộc đó sẽ trở nên ác độc, tàn bạo và vô cảm.

- Xã hội nào mà con lại giết Cha Mẹ, “Ba Noi”?

- Xã hội Tàu Cộng và xã hội Cộng Sản Việt-Nam. Đầu thập niên 50 của thế kỷ 20, Cộng Sản Việt-Nam bắt buộc Tàu Cộng thực hiện chính sách đầu tở, mang danh là Cải Cách Ruộng Đất để con tở Cha Mẹ, vợ tở chồng, người làm tở điền chủ. Nhưng, Kate à! Bà khuyên con, con chỉ cần biết và thương Ba của con và David là hai người liên hệ ruột thịt với con; con không cần để ý đến Thắm.

Kate im lặng, nghĩ đến lần đầu tiên Thắm gặp gia đình, nghe “Ba Noi” gọi Ba, Thắm và các cô chú bằng tên hoặc bằng “con” và xưng bằng Mẹ, chứ không gọi ai bằng “mày” xưng “tao”, Thắm rất ngạc nhiên, hết nhìn người này rồi nhìn người kia. Nhưng buồn cười nhất là lần đầu tiên Kate thấy “Ba Noi” và Thắm cãi nhau. “Ba Noi” gọi Thắm bằng “cô”, xưng “tôi”, Thắm giật mình, kinh ngạc nhìn “Ba Noi”; vì Thắm chỉ quen nghe Cha Mẹ của Thắm – cũng như hầu hết người Bắc “không di cư” – gọi Thắm và anh chị em của Thắm bằng “mày” hoặc “con kia, thằng phải giớ” và xưng “tao”!

Dù “Ba Noi” và Thắm thường bất hòa, Kate không hiểu tại sao chưa bao giờ “Ba Noi” than phiền với Kate hoặc với Mẹ về Thắm. Kate nghĩ, có lẽ “Ba Noi” hiền, cho nên, sau khi ly dị Ba, Mẹ vẫn tới lui thăm viếng “Ba Noi”. Vừa nghĩ đến Mẹ, Kate chợt nhớ lúc sáng Mẹ dặn, chiều nay, sau khi rời trường, Kate ghé đón “Ba Noi” để tối “Ba Noi” sẽ đi ăn sinh nhật với Mẹ và hai em July, Debbie.

Vừa vội vàng rời bãi đậu xe được một khoảng ngắn, Kate nghe tiếng gọi: “Kate!” Quay lui, Kate thấy Jay Trần vừa đi vừa chạy về phía nàng. Kate cười:

-Em tưởng em trễ rồi mà anh còn trễ hơn nữa. Sẽ gặp anh sau. Bây giờ em phải vào cho kịp thi.

-Hôm nay anh cũng phải thi. Anh sẽ đón em chỗ mình thường hẹn rồi cùng đến phòng ăn.

Cả hai đi nhanh về hai lối khác nhau; vì Jay học Dự Bị Y Khoa, năm cuối, trong khi Kate học năm thứ hai ngành Tâm Lý Học.

Sau khi thi xong, Jay vừa đi cạnh Kate vừa kể – cũng bằng tiếng Anh, vì Jay biết Kate không hiểu tiếng Việt – cho Kate nghe về lần thực tập đầu tiên, ngày hôm qua. Jay nhờ bác sĩ Ross cho Jay theo Ông đến bệnh viện để chứng nghiệm những cuộc giải phẫu. Thấy máu Jay chịu không được! Tối hôm qua Jay mất ngủ. Jay chưa biết nên tiếp tục theo đuổi ngành Y Khoa hay nên đổi phân khoa. Kate bảo:

- Đây là cuộc đời của anh. Anh nên học ngành nào anh thích; vì chính anh là người phải sống và chấp nhận những cái hay cái dở của ngành nghề đó chứ không ai khác.

- Bố Mẹ của anh thì mong anh trở thành bác sĩ Y Khoa. Bố Mẹ bảo MD không bao giờ bị thất nghiệp; MD làm nhiều tiền.

- Nếu anh có nhiều tiền mà mỗi ngày anh phải thực hiện những điều anh không thích thì cuộc đời có còn ý nghĩa gì đối với anh hay không? Anh cũng có thể trở thành bác sĩ mà không phải “nhúng tay vào máu”.

-Kate! Không ngờ em nhỏ tuổi hơn anh mà sự suy nghĩ của em chín chắn hơn cả một người từng trải.

Hai người vào câu lạc bộ. Trong khi Jay tìm bàn, Kate bảo nàng cần phải đi rửa tay. Sau khi cả hai lấy thức ăn đem đến bàn, Kate nũng nịu:

- Anh biết gì hôn?

- Biết gì, em?

- “My Ba Noi” luôn luôn bắt chị em của em phải rửa tay trước khi ăn.

- Thật vậy sao, ngay như bây giờ em đã là một nữ sinh viên đại học?

- Vâng. Dù không sống với “Ba Noi”, đến bữa ăn em cũng tưởng như em nghe “Ba Noi” nhắc rửa tay.

- Nghe có vẻ như em rất gần gũi và thân thiết với “your Ba Noi”.

- Dĩ nhiên. Vì em có thể nói với “Ba Noi” bất cứ điều gì em thích cũng như chị em của em có thể ca hát, nhảy múa, chơi nhạc trên *deck*, nơi sân sau, hằng giờ, “Ba Noi” vẫn ngồi nghe một cách thích thú.

- Tại sao em không gọi “your Ba Noi” là Bà (Grandma) cho dễ mà lại gọi là “Ba Noi”?

- “My Ba Noi” thích được gọi như vậy; vì danh từ “Ba Noi” chỉ có trong tiếng Việt để phân biệt giữa người Mẹ của Cha và người Mẹ của Mẹ chứ không thể dịch sang ngôn ngữ khác.

Jay gật gù. Kate nhắc:

-Anh ăn đi kéo nguội.

Vừa cầm chiếc hamburger lên, Jay vội vàng để xuống:

-Anh phải đi rửa tay.

Cả hai cùng cười. Khi trở lại bàn, Jay bảo :

-Anh phải tập rửa tay cho quen, nhờ anh đi ăn với gia đình em, có “your Ba Noi” mà anh quên rửa tay thì kẹt lắm.

- Nếu anh muốn, anh có thể gặp “my Ba Noi” chiều nay.

- Thật không? Bằng cách nào?

- Chờ em một phút. Em điện thoại cho Mẹ em.

Jay rời bàn, giả vờ đi lấy khăn giấy để Kate khỏi e dè khi nói chuyện với Mẹ.

Thấy Kate cất điện thoại, Jay trở lại. Kate tươi cười:

- Hôm nay là sinh nhật của “my Ba Noi”. Tối nay Mẹ và ba chị em của em sẽ đi ăn với “Ba Noi”. Anh muốn cùng đi không?

- Dĩ nhiên là anh muốn tham dự với gia đình em. Nhưng, khoan, để anh nghĩ xem anh nên tìm món quà gì tặng “your Ba Noi”.

- Thôi, Mẹ và chị em của em có quà tặng “Ba Noi” rồi.

- Chắc món quà đó đặc biệt lắm, phải không?

- Mẹ và em đã nhờ người đem hoa đến tặng “Ba Noi” rồi. Debbie và July tự làm quà cho “Ba Noi”.

- Wow! Em có thể cho anh biết qua về hai món quà đặc biệt đó không?

- Bé Debbie vẽ hình chiếc xe hơi, bên trong là ba cô bé và bà lái xe đeo kính cận, rồi Debbie viết: “Happy Birthday to Ba Noi”

- Ý nghĩa vô cùng. Còn món quà July làm cho “your Ba Noi” như thế nào?
- July mua một đĩa trắng bằng sứ và viết chung quanh đĩa như thế này: “My Ba Noi always says wash your hands before you eat!”
- Tuyệt quá!
- Em là cháu nội đầu tiên của “my Ba Noi” cho nên em được “Ba Noi” cưng lắm.

Jay muốn nói “*Em cũng là thiếu nữ đầu tiên làm tim anh xao xuyến. Anh cũng cưng em lắm*” nhưng không dám nói, vì chưa thuận tiện.

Sau khi “Ba Noi” cài giầy an toàn, Kate cho biết nàng phải ghé nhà Ba lấy *iPat* Debbie bỏ quên. “Ba Noi” đáp “*Okay*”, nhưng vì biết rằng sẽ thấy mặt Thắm, bao nhiêu buồn tủi trong lòng “Ba Noi” bỗng dâng trào!

Niềm buồn tủi của “Ba Noi” có lẽ do sự hồi hận âm ỉ trong lòng “Ba Noi”; vì “Ba Noi” cứ cố thuyết phục Ba nên thành hôn với người Việt-Nam. Sau cuộc hôn nhân đổ vỡ giữa Mẹ và Ba, “Ba Noi” cũng vẫn không chấp nhận được mối tình của Ba với cô gái Mỹ, tóc vàng, mắt xanh.

Khi Ba quen với Thắm, thấy Thắm xấu quá: Trán vò, răng hô, miệng vầu, chân đi hai hàng – nhưng khi có mặt người khác Thắm lại bắt chước cách đi của người mẫu “liệng cái mông” bên này, “hất cái mông” bên kia theo mỗi bước chân – “Ba Noi” hơi buồn; vì Ba cao lớn, tốt nghiệp đại học trong khi Thắm so ra không bằng những người giúp việc cho gia đình của “Ba Noi” ở Saigon ngày xưa! Nhưng “Ba Noi” lại nghĩ, biết đâu bề ngoài của Thắm xấu nhưng tâm hồn của Thắm trong sáng, biết yêu thương chăm sóc cho Ba. Thêm nữa, Thắm khoe với “Ba Noi” là Thắm đã tốt nghiệp đại học bên Việt-Nam cho nên “Ba Noi” nghĩ, một người có trình độ đại học thì ít ra tư cách cũng không đến nỗi nào.

“Ba Noi” – cũng như đa số người Việt di tản – không ngờ rằng, cho đến bây giờ, nhiều gia đình nghèo, có chồng, con hoặc thân nhân đã “sinh Bắc tử Nam” vẫn còn ôm trong lòng mối căm thù người miền Nam. Lý do những người này còn nuôi lòng căm thù vì: Sau khi “giải phóng miền Nam”, họ thấy từng đoàn xe chở những vật dụng rất “hiện đại” của người miền Nam về Hà Nội rồi những nhân vật có quyền thế trong Đảng chia chát nhau chứ người nghèo không được hưởng. Không được chia xẻ của cải, nhưng, thấy những đồ vật “hiện đại” của người miền Nam, người nghèo miền Bắc biết người miền Nam giàu có hơn họ. Rồi, sau đó một thời gian, người nghèo miền Bắc lại thấy người du lịch từ nước ngoài về Hà-Nội, ăn diện bánh bao. Và cả nước Việt-Nam đều hay tin sự thành công ngoài sức tưởng tượng của con cháu “Ngụy quân, Ngụy quyền” tại ngoại quốc.

Một lý do khác nữa là vấn đề văn hóa. Những người Mẹ, người chị ít học và nghèo đói, khi họ ru con, ru em, họ không biết những câu ca dao, đồng dao Việt-Nam đậm tình người mà họ chỉ biết bài quốc ca nặng mùi sắc máu “*thê phân thây uống máu quân thù*” và những câu thơ của Tố Hữu: “*Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ, Cho ruộng đồng mau tốt, thuế mau xong; Cho đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng. Thờ Mao chủ tịch, thờ Stalin...bất diệt*” Hoặc khi nói chuyện với

con, với em, họ chỉ chờ những người Việt từ ngoại quốc về du lịch và bảo cho con em biết: “*Đấy, mấy mươi năm chiến tranh, Bố mày, chú bác mày và con cháu của gia đình mình chết trên Trường Sơn hoặc trong những cuộc đụng độ với quân miền Nam, mình ở ngoài này nghèo đói, bị tàu bay B-52 rải bom; còn chúng nó ở trong Nam ‘ngồi mát ăn bát vàng!’*” Bây giờ, chồng, Cha, con cháu mình chết cả để thống nhất đất nước thì chúng nó chạy sang Mỹ, con cái của chúng ăn học thành tài, nay chúng trở về, cũng vẫn quần là áo lượt. Mình trông như ‘*osin*’ của chúng!” Chính hình ảnh và lời nói do Mẹ hoặc chị của đưa bé so sánh đã hun đúc lòng thù hận trong lòng thế hệ trẻ ở Bắc Việt! Lòng thù hận người miền Nam cộng với sự tranh giành quyết liệt để tồn tại trong một xã hội nghèo đói, cơ hàn của Cộng Sản Việt-Nam khiến thế hệ trẻ không hề nghĩ đến đạo đức!

Thù hận cứ giữ trong lòng, nhưng khi gặp người miền Nam thì những người Bắc vẫn luôn luôn tỏ ra tử tế “anh em cả”; giống y luật điệu của “Bộ Đội Cụ Hồ” khi họ lừa mấy ông Thủy Quân Lục Chiến tại bờ Sông Thạch Hãn vào hôm ngưng chiến, ngày 27 tháng 01 năm 1973, để mấy ông Thủy Quân Lục Chiến cho họ thuốc hút và thức ăn. Sau khi ăn, hút xong, bất thành lình mấy ông “Bộ Đội Cụ Hồ” dùng dao đâm mấy ông Thủy Quân Lục Chiến chết! Và Cộng Sản Việt-Nam, sau tháng Tư 75, lừa Quân, Cán, Chính miền Nam: Chỉ đem theo tiền ăn cho mười ngày, rồi Cộng Sản Việt-Nam nhốt tất cả vào trại tù suốt bao nhiêu năm dài!

Bản chất lừa dối, gian xảo, hống hào, láo khoét và lòng âm thầm thù hận của những người trẻ lớn lên trong xã hội Cộng Sản Việt-Nam chỉ càng ngày càng tệ chứ không thể thay đổi được. Khi người Bắc vào thăm hay sinh sống tại miền Nam hoặc thành hôn với người Việt ở ngoại quốc, họ cũng mang theo bản chất phi nhân nghĩa của họ. Vì vậy, khi Thắm theo Ba thì “Ba Noi” đã về hưu. “Ba Noi” lại ít nói, không khoe khoang. Thấy “Ba Noi” già, không trang điểm, chỉ biết lo việc nhà và làm vườn, Thắm xem thường sự hiểu biết của “Ba Noi”, cho nên, hễ có cơ hội là Thắm khoe một cách “vô tội vạ”. “Ba Noi” chỉ im lặng, cười cười.

Hôm Thắm sang thăm, “Ba Noi” đang đo may màn cửa. “Ba Noi” nhờ Thắm vẽ hộ lên vải một góc 45 độ trong khi “Ba Noi” lên lầu lấy kính cận. Thắm lúng túng mãi, cuối cùng Thắm đành phải hỏi “Ba Noi”, góc 45 độ là góc như thế nào? Một người tốt nghiệp đại học mà không biết góc 45 độ? “Ba Noi” hỏi, lúc học lớp 12 Thắm có học Toán không? Thắm điềm nhiên đáp Thắm toàn đứng hạng nhất về môn Toán. Bà Nội hỏi tiếp, Thắm có học Đạo Hàm và Hình Học Không Gian hay không? Thắm bảo học Toán chứ có phải học làm răng đâu mà học về hàm về lợi (nướu răng), cũng đâu phải “bay lên giời” đâu mà học về không gian? “Ba Noi” cười khẩy, lắc đầu, bỏ đi chỗ khác.

Thắm hiểu ý nghĩa nụ cười khẩy của “Ba Noi” cho nên, một lần khác, Thắm cố tình muôn “Ba Noi” phải tin rằng Thắm đã tốt nghiệp đại học Bách Khoa Hà-Nội. Thắm bảo Bố của thằng “Đay-vịt” (David – lúc nào Thắm cũng bỏ

dầu nặng hoặc dầu huyền khi phải nói vài tiếng Anh) chỉ có bằng com-pú-tơ xái-ân (Computer Science); mà bằng com-pú-tơ xái-ân thì ai mà chả lấy được! Còn bằng của Thấm thì cả nước Mỹ chỉ có vài người có thôi. Thấm còn nói Thấm đã ghi danh học tiến sĩ nhưng ông chồng trước của Thấm không cho. “Ba Noi” hỏi lý do? Thấm bảo vì ông chồng trước của Thấm sợ Thấm đi học thì mấy ông giáo sư đại học sẽ “dê” Thấm, dụ Thấm bỏ chồng bỏ con! “Ba Noi” cười “nửa miệng”, hỏi Thấm bằng cấp như vậy tại sao không đi làm mà cứ ở nhà? Thấm bảo rằng ông chồng trước của Thấm chết để tiền lại mẹ con của Thấm tiêu không hết mà tội gì đi làm!

Người chồng trước của Thấm là Việt kiều già, sau khi nghỉ hưu chỉ biết cờ bạc, bị vợ ly dị. Để trả thù người vợ, ông Việt kiều về Việt-Nam tìm vợ trẻ. Nhưng cỡ tuổi của ông không thể kiếm được cô nào vừa trẻ vừa đẹp hoặc dễ coi cho nên khi được giới thiệu với Thấm – chỉ bằng tuổi người con út của ông – ông chịu liền. Riêng Thấm, tuy xấu nhưng trước đó Thấm và Hiến, người cùng làng và cùng làm hăng dẹt với Thấm, yêu nhau. Thấm hy vọng Thấm sẽ cùng Hiến xây dựng gia đình. Nhưng, Thấm tự nhủ, nếu Thấm gặp được tên Việt kiều nào ít già một tý thì Thấm cũng sẽ “đá đít” Hiến để lấy Việt kiều cho sướng tâm thân. Bất ngờ Thấm thấy “tắt kinh”. Thấm cho Hiến biết “tin buồn”. Hiến bảo đừng lo, nhưng từ hôm đó Hiến trốn mất. Vì lý do mang “bầu tâm sự” không có chủ, khi được giới thiệu với ông Việt kiều già, Thấm đành nhận lời và Thấm đã “cho” ông Việt kiều già ngay hôm đầu tiên khi hai người đi chơi với nhau.

Khi hay tin Thấm có thai, ông Việt kiều già rất hãnh diện, gặp bà con, bạn hữu ông đều khoe là “súng” của ông còn tốt, “bắn” đâu trúng đó! Và, như hầu hết mấy cô gái bên Việt-Nam lấy chồng Việt kiều, Thấm buộc ông Việt kiều già mua bảo hiểm nhân thọ! Sau một thời gian, nhận ra Thấm không những xấu người mà còn hỗn, lười, nói láo, ở dơ, tham vật, không chịu đi làm, không chịu nấu ăn và thường nguyên rửa ông mỗi khi bất hòa, ông Việt kiều già xin bà vợ cho ông trở về. Bà vợ không đồng ý. Ông Việt kiều già triền miên sống trong buồn phiền, sinh ra nghiện rượu. Cuối cùng ông chết trong một tai nạn vì lái xe khi say rượu! Thấm lãnh tiền bảo hiểm nhân thọ, một trăm ngàn Mỹ kim; nhưng không bao giờ Thấm chịu chi ra bất cứ khoảng tiền nào trong những chi phí giữa Ba, Thấm, David và đứa con riêng của Thấm.

Vì thương David, thỉnh thoảng “Ba Noi” ghé thăm David hoặc bảo Thấm đem David sang thăm “Ba Noi”. Những lần Thấm đưa hai đứa bé sang nhà “Ba Noi” chơi, chờ những lúc “Ba Noi” bận điện thoại trên lầu hoặc “Ba Noi” ra sân tắm nước hoặc vào nhà tắm là Thấm lấy cắp ngay những vật Thấm thích rồi cho vào xác đưng tả của David. Nhà “Ba Noi” trưng bày rất nhiều kỷ vật, khó nhận biết ngay vật nào còn vật nào mất. Tuy vậy, đôi khi “Ba Noi” cũng phát hiện mấy kỷ vật bị mất mà “Ba Noi” tìm không ra.

Một hôm “Ba Noi” ghé thăm David mà không điện thoại trước. Bất ngờ “Ba Noi” thấy tại nhà Ba một kỷ vật “Ba Noi” mua từ Ai-Cập. “Ba Noi” cất vấn. Thấm bảo Thấm không biết, chỉ thấy Ba đem về. “Ba Noi” xác quyết: Các con của “Ba Noi” – ngay từ bé – không bao giờ lấy bất cứ vật gì của ai mà không xin phép. Kẹt quá, Thấm giải thích rằng ông chồng trước của Thấm đưa Thấm đi chơi khắp thế giới chứ kể gì Ai-Cập. “Ba Noi” giận quá, hỏi, Thấm đi Ai-Cập vậy thì máy bay đáp xuống phi trường nào, thành phố nào của Ai-Cập? Thấm biết bị lộ, vội dùng thủ đoạn hạ cấp, lớn tiếng bảo, nhà này là của vợ chồng Thấm, Thấm đã tử tế để cho “Ba Noi” thăm cháu mà “Ba Noi” còn không biết điều! Người ăn ở như thế sẽ bị Chúa trừng phạt! Từ nay muốn đến nhà Thấm, “Ba Noi” phải điện thoại trước.

Đó là lý do khi Kate dừng chiếc SUV, bước xuống, “Ba Noi” vẫn ngồi yên trên xe, dằng dặt ngại. Kate dục:

-Đi vô, “Ba Noi”.

-Thôi, con vô đi, giờ này Ba con chưa về .

Ý “Ba Noi” muốn nói rằng nếu có Ba ở nhà thì “Ba Noi” sẽ vào; vì “Ba Noi” biết có sự hiện diện của Ba thì Thấm sẽ không dám nguyên rủa “Ba Noi”. Kate nhắc:

-“Ba Noi” nhớ “Ba Noi” nói với con như thế nào không?

-Bà Nội nói sao, con?

-“Ba Noi” bảo chỉ nghĩ đến Ba và bé David thôi; đừng thềm để ý đến Thấm. “Ba Noi” nhớ không? Thêm nữa, con đã điện thoại cho Ba con biết rằng con sẽ ghé lấy *iPat*.

“Ba Noi” mở cửa xe, từ từ bước xuống.

Một tay mở cửa, một tay ôm điện thoại, Thấm vừa nói vừa cười hô hô như đàn ông:

-Ừ, tớ vẫn sống cuộc đời chán phèo chứ có khác gì đâu. Hồi còn ở Việt-Nam có mấy thằng du học Nga hoặc Trung quốc về, theo đuổi tớ quá trời mà tớ cứ khát để lo cho Mẹ già; vì Bố của tớ chết trong thời kỳ “đánh Mỹ kiu nước”. Không ngờ gặp thằng cha Việt kiêu hấn đeo tớ như đĩa, tớ mà không lấy hấn, hấn nhảy xuống sông Hồng tự tử. Sau này gặp bố của thằng Đay-vịt này cũng thế. Tớ thấy hấn đeo đuổi tớ hoài, tội nghiệp, tớ chấp nhận làm bạn thôi, đừng để có con. Thế mà hấn muốn có con để cột tớ. Kẹt thằng Đay-vịt chứ không có thằng Đay-vịt là tớ bỏ hấn từ đời nào rồi. Tớ mà thoát ra thì khỏi thằng quỳ dưới chân tớ đấy...ha...ha...

“Ba Noi” giận run người, muốn bế David để dẫn con giận nhưng David không cho, khóc ré lên! Thấm phải cắt ngang cuộc điện đàm. “Ba Noi” hỏi

- Cô nói con tôi không ra gì hết, vậy thì cô sống với con tôi để làm gì? Cô nhìn lại bản thân cô xem cô xứng với lời láo khoét của cô được bao nhiêu phần trăm? Làm ơn bỏ con trai của tôi đi. Tôi van xin cô đó.

-Tôi bỏ con bà mấy lần dzồi mà lần nào hấn cũng năn nỉ tôi đừng đi. Tôi chỉ vì thằng Đay-vịt chứ bà tưởng tôi cần con bà lắm hay sao?

Sự thật thì Ba, sau khi nhận thức được sự nhầm lẫn của mình và bản chất hung dữ, láo khoét, tham vật, hỗn hào, keo kiệt, ở dơ, lười biếng của Thấm, đã bỏ Thấm nhiều lần; lần nào Thấm cũng năn nỉ xin ở lại. Khi nào năn nỉ Ba không được Thấm giả vờ đập đầu vào tường tự tử. Lần mới đây Thấm dọa sẽ ôm David nhảy cầu xa lộ!

-Tôi biết cô hay, cô giỏi, cô không cần con tôi; vậy thì cô hãy đi đi.

-Bà có quyền gì mà đuổi tôi? Ôi giời! Người như thế thì Chúa vạ họng, Phật bẻ cổ, Trời tru đất diệt chứ để sống làm gì!

-Tôi làm gì mà cô nguyên rửa tôi?

-Bà là Mẹ chồng mà tôi sinh đẻ bà có giúp, có nuôi tôi lần nào, ngày nào không? Tôi sinh cho Bà thằng cháu nối dòng nối dõi mà bà có tắm cho nó lần nào không mà bây giờ bà đuổi mẹ con tôi? Ác vừa thôi nhá! Người ác thế mà Trời cao đất dày còn để cho sống! Ôi giời ôi là giời!

-Trên xứ Mỹ này cả triệu triệu phụ nữ sinh con chứ không phải một mình cô. Họ sinh tại nhà thương rồi về nhà tự lo lấy, vài tuần rồi gửi con cho “daycare” để đi làm. Cô không đi làm, cô không nấu ăn, cô chỉ thích ăn tiệm, vậy cô bảo tôi giúp cô cái gì? Con tôi sinh ra tôi không phải tắm cho con tôi, bây giờ cô ăn ở không rồi cô bảo tôi tắm cho con của cô à? Cô bảo tôi không giúp cô, vậy những khi cô qua nhà tôi chơi, thấy tôi quét nhà hoặc đem rác ra, có bao giờ cô ngõ lời giúp tôi chưa?

- Đấy! Đấy! Mẹ mà không tắm cho con thì đúng là thứ “ngồi mát ăn bát vàng”. Hồi xưa bà như thế mà bây giờ đến phiên tôi không đi làm thì bà hạch sách.

- Tôi không hạch sách cô. Tôi chỉ cho cô biết là trước khi cô muốn người ta giúp cô thì cô hãy giúp người ta trước.

-Tôi không phải là “osin” của bà.

-À há! Cô không phải là “osin” của tôi; cô nghĩ tôi là “osin” của cô, hả? Ha...ha...ha...

Tính “Ba Noi” vẫn vậy! Khi nỗi đau quá to lớn “Ba Noi” trở nên khô hài một cách đáng cay và “Ba Noi” phát ngôn bằng tiếng Anh!

-You said you are not an osin? But... (“Ba Noi” lắc lắc đôi vai rồi hát theo nhịp điệu và âm hưởng của ca khúc You’re The Devil in Disguise do Elvis Presley trình bày) *“You look like an osin, talk like an osin, act like an osin. But I got wise. You’re the devil in disguise...”*(1)

Giữa khi Thắm chưa biết phản ứng như thế nào thì Kate vội đưa “Ba Noi” ra cửa.

Nhìn nét mặt buồn rười rượi của “Ba Noi”, Kate nói:

-Con xin lỗi “Ba Noi”. Đáng ra con nên nghe lời Bà để Bà chờ trong xe thì đã không có chuyện đáng tiếc.

-Không phải lỗi của con.

“Ba Noi” gượng cười cho Kate yên lòng.

Trong khi Kate lái xe, “Ba Noi” tự hỏi làm thế nào mà Ba có thể quen với một người như Thắm để đưa đến một cuộc tình? “Ba Noi” không biết được rằng Ba, cũng như những người Việt miền Nam và người Mỹ chính gốc, đều có lòng thương người, tin người và thương trẻ em. Vì hiểu như vậy, vào một chiều Đông, xe hư, Thắm có tình bé đưa con đứng cạnh xe để mong người ta thấy trẻ con thì người ta giúp đỡ nhanh hơn. Ba dừng lại giúp. Vậy là Thắm không bao giờ bỏ lỡ cơ hội để đưa đứa bé ra gọi lòng thương hại của Ba.

Xe vào bãi đậu của nhà hàng Olive Garden. Điện thoại cầm tay “rung”. Kate nhìn vào thấy mấy dòng Mẹ nhắn. Tắt điện thoại, Kate vừa cho xe vào chỗ đậu vừa nói:

-Mẹ và hai em của con đang lấy bàn trong nhà hàng.

Kate vừa mở cửa xe bước ra thì thấy xe của Jay vừa đậu sát xe nàng. Cả hai cùng cười, chào nhau, trước ánh mắt tò mò của “Ba Noi”. Jay bước đến chào “Ba Noi”. Kate giới thiệu:

-“Ba Noi”! Đây là Jay, bạn của con và đây là “my Ba Noi”.

-Con rất hân hạnh được gặp Bà. Mừng Sinh Nhật Bà.

“Ba Noi” cảm ơn Jay rồi kín đáo nhìn Kate. Hiểu ý nghĩa ánh mắt của “Ba Noi”, Kate vội bảo Jay:

-Jay vào đi. Mẹ và hai em của em đang trong đó. Em phải giúp “my Ba Noi” một tý.

Jay đi rồi, Kate nhìn “Ba Noi”, cười cười:

-Bạn trai của con đó, “Ba Noi”.

-Cái gì? Con có bạn trai?

- “Ba Noi”! Có phải “Ba Noi” thường bảo rằng con là đứa cháu xinh đẹp và học giỏi của “Ba Noi” hay không?

- Dĩ nhiên! Vì đó là sự thật.

Kate trề môi như làm nũng:

-Một cô gái xinh đẹp, học giỏi như con mà không thể có được người bạn trai sao, “Ba Noi”?

Xúc động dạt dào trước câu nói đầy thông minh của cô cháu cưng, “Ba Noi” cười như mếu “*Oh!*” Kate dang đôi tay tỏ ý muốn *hug* “Ba Noi”. “Ba Noi” cũng dang tay. Kate từ từ ôm vai “Ba Noi” rồi nói:

-I love you, “Ba Noi”.

-I love you too!

Kate nghịch, vừa cười vừa nói vừa bước lui vừa lắc vai:

-Ha...ha...ha...I love you three...I love you four...I love you five...

Biết Kate muốn nghịch như những lúc Bà cháu vui đùa khi Kate còn bé, “Ba Noi” giả vờ bậm môi, dậm chân, “rượt” theo:

-I’m going to get you!

Tiếng cười của Kate vang vang trong từng cơn gió lạnh của một chiều Đông...

(1) Nguyên tác lời ca của Elvis Presley: “You look like an angel, walk like an angel, talk like an angel. But I got wise. You’re the devil in disguise...”

Diệp Mỹ Linh

<https://www.diepmylinh.com/>

www.vietnamvanhien.org

